

יקיר,

זה היום השלישי שהנני נמצא בר"פ והכל מפני קלוריסקי. הייתי אצלם ביום השלישי כל היום היו אצלם הרבה אנשים (הוא מקבל בבית) עד שבערב בקושי עלה הדמ"ר בידי ודיברתי אותו בדבר הלואה של 15 פונט, יותר לא העותי. הוא אמר שזו נ"כ הרבה. הוא ענה לי שאתה צריך לפנות לפקידות חיפה מפני שאתה שייך לה והוא תשתדל בפני האי פרנק. ככל זאת ענה לי חי ענה והחלטתי לבוא אליו למחרת. קשה היה לי מאד. אונכי נעלבתי ממנה וכשיצאת הרשותי עצמי רע מאד, אבל בידועי את המצב החלטתי לא להתחשב ולכוא שוב פעם.

אתמול הייתי בר"פ שוב (בלילה הנני בן באילת). כל היום הסתובבתי ולא יכולתי להכנס אל הود מעלה. כתבתי מכתב, הסברתי לו את כל קשי המצב והזכרתי בכתב שאם האי פרנק לא יסכים לחתם הסכום הזה, הנני מקבלו על אחריותו לנכות מהנוקים של מטולה שהנני טובע.

לפנות ערב נכנסתי יחד עם שמואל אפטר ולוייצקי. ישבנו בפּרּוֹזּוֹדּוֹר כשעה וחצי וחיכינו. הוא לא רצה לקבל אף אחד. אחרי שלחו לו הם פתקא - קיבלים. הגבי קלוריסקי, בדרך לטבול, עבירה את הפּרּוֹזּוֹדּוֹר, ראתני ושאלה מה אני רוצה. נתתי לה המכתב למסרו להי קלוריסקי. הוסיף על המכתב שיענה לי תיכף מפני שהנני רוצה למחרות עלות למ tolerance. היא מסרה לו והלכה לטבול של אחורי הצהרים. שבתי כשעה ולא קיבלתי שום מענה. מרוב התרגנות קיבלתי קדחת, רעדתי מקרר. חשבתי שהגבוי לא מסרה לו המכתב. שלחתי ע"י המשרתת אם קיבל את מכתב, אני ממחה למנה. אחרי חצי שעה ענה לי שהיום אין עונה, שאבוא מאוחר ...

בלילה ירדתי שוב לאילת בהחלטה לא להראות אותו יותר. מצאתי שם עגלות מכפר גלעדי ותל-חי גס הביאו את כל הפרות וביניהן פרותינו. בלילה עלה עגלה לר"פ. עלייתי גס אני בעגלה להתראות שוב פעם עם האדון, אולי ירחים... מה לעשות. היום שבות העגלוות בחורה לתל-חי, הנני נסע איתם. מתרעמים על שהצעירים עוזבים את המושבה. הנני מוכrho לעלות לפחות לשבוע. בדבר השורה לא הזכרתי אפילו לקלוריסקי.

שלום לכלכם, להתראות בקרוב,
שלום יהודה

נכנסנו שוב אל האי קלוריסקי והעליתי חרס. קיבלנו מנה מהגבוי שלו שהוא חולה מסכן רחמנא ליצלן ולא נותנים לו מנוחה "אתם בתים הלא רק בשbill כספ", גמרו וצאו". לא יכולתי לסביר ויצאתי בלי לומר אפילו אפיו שלום. אי אפשר לסביר. הנני מסכנים לעשות הכל אבל לא לראות יותר את פניו. בצהרים נסע למ tolerance, נמכור פרדה, חמוץ, פרה - מה שהוא - אבל לא לזרות יותר.